

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

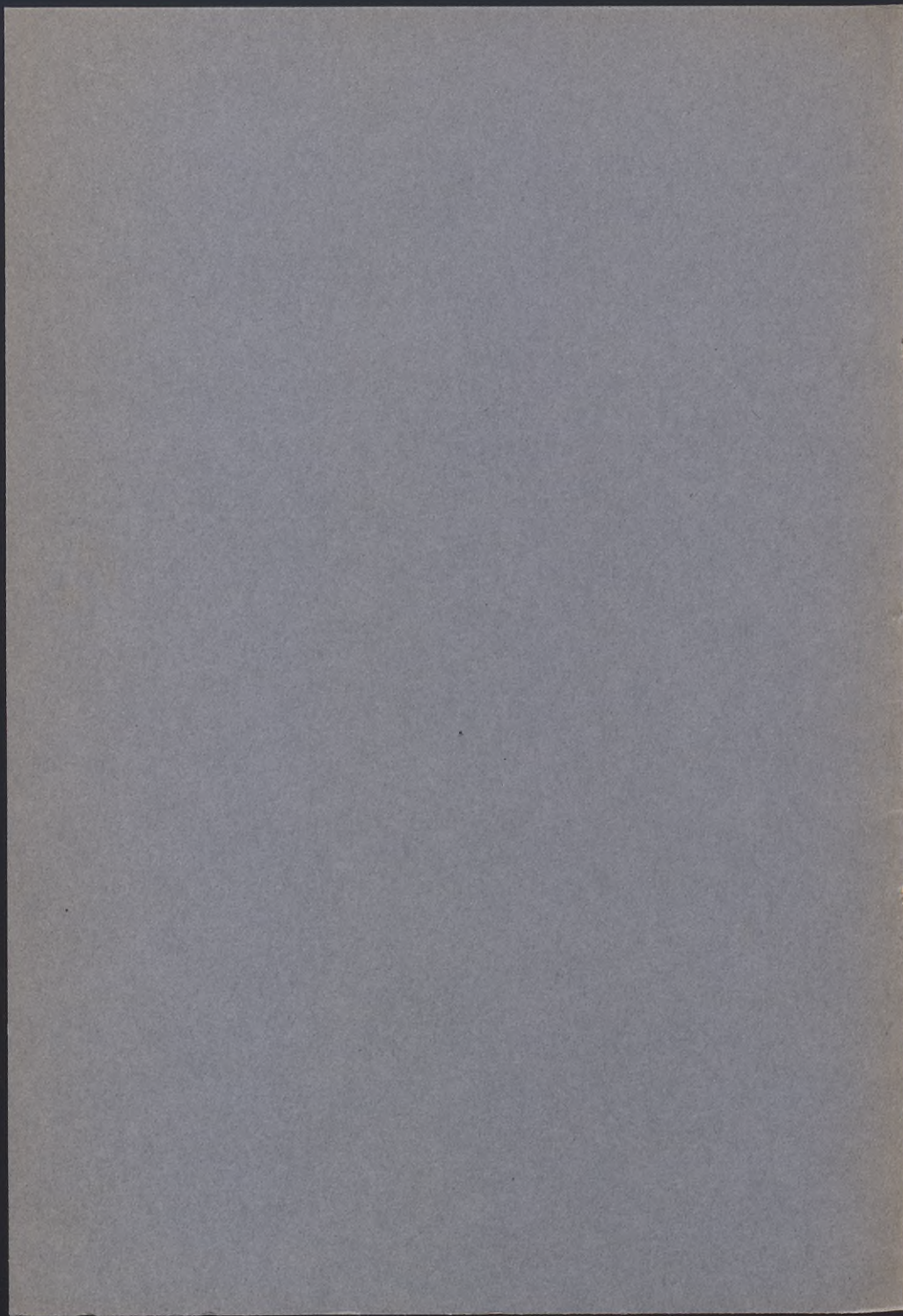
Om tillf.
50.

Sandsjö, F.O.

En nattlig interiör

1888.

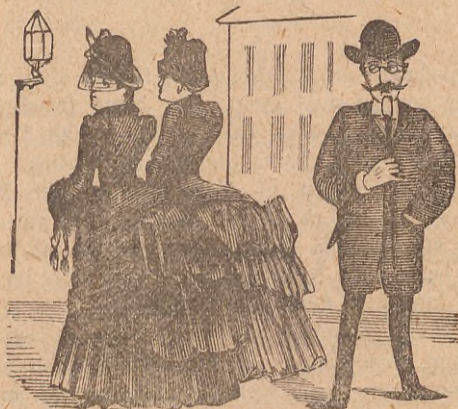

(Bij.) Lit.
Sv.

EN NATTLIG INTERIÖR

Å ÖSTERLÅNGGATAN

ELLER

LANDTFLICKANS ÄFVENTYR
I STOCKHOLM

VERKLIGHETSBILD

AF

F. O. SANDSJÖ.

Pris: 10 öre.

* Sv. 41
29

En qualmig, mörk Julinatt låg lågrad öfver Stockholm. Himlen var betäckt med moln. Ur dessa frambröt då och då en klar blix, hvilken kastade sitt hastigt försvinnande, spöklika ljus kring de mörka gränderna i staden.

Jag stod i hörnet af Yxsmedsgränd och Vesterlånggatan i begrepp att gå till min bostad, som var belägen å Norr. Jag styrde mina steg gatan fram, då min blick mötte ett för mig välbekant kvinnoansigte, hvars drag påminde mig om en för längese'n flydd barndomstid.

En rysning genomfor hela min kropp, då jag såg hennes drag, hållning och gång, *allt* så förändradt att jag knappt trodde mina egna ögon; men för att öfvertyga mig om jag hade tagit miste eller ej, beslöt jag att smyga mig obemärkt efter henne, i hopp om, att få min tanke till visshet fullt förklarad.

På ett afstånd så jag kunde hafva henne i sigte, smög jag mig obemärkt efter. Sedan jag förföljt henne en stund visste jag knappast hvar jag befann mig förrän vi nedkommo på Österlånggatan, der hon stannade några ögonblick. Vi befunno oss då midtför mynningen af en för oss stockheltmare välbekant gränd. Hennes uppehåll här var helt kort; liksom en förskrämd hind smög hon sig obemärkt och nästan ljudlöst in i den mörka gränden.

En aning genomfor mig att hon vllle undvika att blifva sedd. Jag stod nu ett ögonblick rådlös hur jag skulle bära mig åt för att få min gåta löst. I samma ögonblick fick jag syn på en skylt öfver porten, på hvilken stod att läsa: "*Hotell X. Rum för resande.*"

Jag stod nu åter och öfverlade med mig sjelf hvad som var att göra. Klockan i Sror kyrkan slog sina dofva elfva slag. Jag gick några steg af och an i den förut omnämnda gränden. Slutligen fick jag en idé. Jag gick till porten och ringde på. Efter en kort stund öppnades den af en qvinlig gestalt, som frågade: "Hvad önskar herrn?" Då jag frågade om det fanns något rum ledigt öfver natten, svarade hon: "Jo, om herrn vill vara god och följa med mig en trappa upp."

Utan att tveka följde jag efter i den trånga trappan till andra våningen. Hon öppnade en dörr till ett rum, hvarest jag skulle logera öfver natten. Ett ljus tändes och sattes på bordet; jag betraktade närmare qvinnan, som hade anvisat rummet åt mig. Det var ett medelålders fruntimmer med skarpa, hårda drag. Sedan hon hade kastat några blickar omkring sig och öfvertygat sig om att allt var i ordning för min hvila, frågade hon om jag behagade något att dricka, och för att komma till det mål som jag önskade, svarade jag, att det ej kunde skada emedan jag var törstig. Vårdinnan, efter hvad jag antog att hon var, svarade att hon skulle skicka en flicka till mig med det begärda och aflägsnade sig. Då jag var ensam kastade jag några blickar omkring mig i det rum jag nu var. Möblerna bestodo af ett gammalt bord, två stolar, en komod som saknade lock, tvättfat ocd andra nödiga kärl samt en säng, troligen af 1600 talets modell, en spegel som stod på bordet saknade glas. Då jag satt och skådade dessa förfallna saker, knackade det på dörren och en flicka inträdde med den begärda förfriskningen. Då såg jag åter det bekanta ansigtet för mig. Jag låtsade vara en resande i hufvudstaden, tog mig ett glas af den framställda förfriskningen och började samspråka med henne om ett och annat. Jag hade genast känt igen henne och sökte sjelf så mycket som möjligt att hålla mig i skuggan för att ej bli igenkänd.

Maria, så hette hon, hade förr varit en vacker flicka, begäfvad med de skönaste behag. Hennes hvita hy hade nu försvunnit. Hennes ansigte var nu nästan vanständt af bekymmer och lidanden, och på hennes magra kinder glän-

ste nästan högvis med smink och andra försköningsmedel. Håret var likaså stympadt och krusadt i pannan och bildade en stor, tjock lugg.

Jag kunde knappast igenkänna den för två år sedan så sköna Maria, dotter till en välbergad landtman i S.-K.-län. Jag tänkte: "om din fader visste hur djupt du fallit offer för Stockholms farliga nöjen, hvad skulle han då säga?"

Jag vill nu återkomma till rummet för att underrätta läsaren hvad som der tilldrog sig. — — —

Då vi druckit hvar sitt glas gick Maria och reglade dörren och frågade om det inte var tråkigt att lägga sig så der ensam, och framstälde om hon inte fick göra mig sällskap under natten. För att kunna få upplysning hvarför hon vistades här och på ett sådant ställe biföll jag hennes begäran. Efter en stunds samspråkande upptäckte hon hvem jag var och igenkände mig.

Hon blef mycket förskräckt men jag lugnade henne med en försäkran att ej yppa hennes ställning.

Hon nedsjök med händerna för ögonen på den bredvid henne stående bräckliga stolen och blef som tillintetgjord öfver att hon hade blifvit igenkänd af en person, som kände icke allenast henne sjelf utan äfven hennes föräldrar . .

Men denna skräck varade ej länge. Liksom hon fattat något beslut rätade hon på sin smidiga gestalt och med stolt hållning nalkades hon mig och utbrast med en något darande röst: "Snälla du, om du inte vill se mig död vid dina fötter, och om du vill afvärja ett självmord eller hindra att jag inte sjunker ännu djupare ned i detta förderf, så svär mig vid din ära, att du inte yppar något af min ställning för någon bekant så att mina stackars föräldrar ej må dö af sorg öfver deras förlorade dotter! Hellre vill jag dö, än att öfverleva den dagen då mina föräldrar får kännedom om mitt förderf! Under ett ögonblicks tystnad iakttog hon mig.

Sedan hon öfvertygat sig om att ej någon lyssnare fick del af vårt samtal ytrade hon nästan hviskande:

Uppfyller du min bön skall du få veta allt!

“Jag blef ej litet förvånad öfver hennes fasta beslut och hennes ögon hvilade oafbrutit på mig och hon fattade min hand och frågade: vill du mitt väl?”

Jag behöfde ej länge öfverlägga med mig sjelf och med fast röst svarade jag att jag aldrig skulle yppa hennes ställning.

Och Maria började berätta:

“Det var en varm och skön sommardag, frukosten var redan spisad och arbetarne voro på väg att insamla det hö, som dagarne förut hade af mig och några grannflickor sammanräfsats.

Min sysselsättning efter hvarje måltid var att afduka bordet, något som äfven denna dag var mitt göra.

Då allt var i ordning begaf jag mig till ängen der höbergningen som bäst pågick. Jag kände mig så glad att jag tyckte mig ej haft trefligare och vid hvarje skämt som uttalades var jag alltid med och gjorde det ännu värre. Så förgick förmiddagen under skämt, sång och skratt, tills middagen kom och jag skulle i ordningställa den samma. Jag återvände från ängen och det glada sällskapet för att tillreda middagsmåltiden. Inkommen i köket mötte mig barnflickan med orden: Vet Maria att hennes Carl rest till Stockholm? här är ett bref som han har sändt hit till Maria.“

Då mina ögon träffade brefvet grep jag det med största hast, som det hade varit en dyrbar gåfva från honom, som jag så innerligt älskade. Jag öppnade det för att öfvertyga mig om sanningen af hans resa.

Hon framtog brefvet och räckte det åt mig med de orden: “läs sjelf.“

Jag uppveeklade papperet och läste följande:

Älskade Maria!

Som vår bekantskap har kommit till dina föräldras kännedom och din fars senaste hotelse mot mig vittnade om ett okuffigt motstånd har jag beslutit mig för att resa till Stockholm för att undslippa din fars stränga straff. Allt sedan han öfverraskade oss i bersån (som du vet) har han stän-

dig förföljt mig) och som jag så väl känner till din fars fasta beslut att aldrig låta mig få dela lifvets öden med dig som jag så innerligt älskar, har den tanken ständigt varit hos mig och en inre röst har beständigt ropat: fly med din älskade!

Då du erhåller detta bref har jag redan anträdt resan till min farbror som du vet är bosatt i Stockholm och hvil-
kens adress du känner.

Hos honom ämnar jag öfverlägga med mig sjelf på hvad sätt jag skall kunna erhålla din faders samtycke.

Må väl till dess. Så fort jag kommer fram skall jag skriva till dig.

Tecknar hjertligen din trogne

Carl — —

Sedan jag hade genomläst brefvet återräckte jag det åt henne, jag såg hennes ögon vara fuktade med tårar.

En stunds tystnad inträdde och då hon åter hämtat sig fortsatte hon sin berättelse:

“Som du vet älskade vi hvarandra öfver allt i världen och därför blef jag så bekymrad och ledsen då han inte hade yppat något till mig om sin handling eller sina tankar, utan endast sändt mig detta bref som du nu har läst.

Så förfliöt en vecka men någon underrättelse kom ej. Jag började att blifva allt oroligare och oroligare under det att min fader gladde sig åt att Carl hade rest bort och att han nu kunde slippa att se honom i sin närhet mera.

Jag beslöt mig för att söka glömma honom, men lifvet blef mig allt mera tråkigare och ödsligare och jag kände att jag ej kunde lefva utan honom. Jag längtade till hans ömma bröst och efter den stund då han åter skulle sluta mig i sina armar. Min moder tröstade mig så godt hon kunde och min fader förmanade mig och förbjöd mig strängligen, att inte mera tänka på honom, för då ville han inte räkna mig mera för sin dotter.

Åter förfliöt en vecka utan att jag erhöll någon underrättelse ifrån honom,

Till slut beslöt jag mig på att om möjligt resa efter honom och uppsöka honom i Stockholm, men att få min faders tillåtelse var ej värdt att begära, och då jag kände mig så öfvergifven och främmande sedan han hade rest, beslöt jag att utan mina föräldrars tillåtelse resa till honom, som jag så innerligt älskade.

En vacker dag erhöll jag tillåtelse att få helsa på en flicka, som var mycket god vän till mig. Jag gjorde mig i ordning före middagen, men i stället för att resa till den nyss omtalade flickan reste jag hit till Stockholm.

Väl hitkommen var min första tanke att söka reda på min älskades bostad. Jag hade hans farbrors adress och jag frågade mig för hvarest gatan var belägen. Efter en stunds vandring påträffade jag det angifna stället.

Inkommen i porten stannade jag en stund och öfvertänkte huru jag skulle få reda på hvilken våning som beboddes af hans farbror, I detsamma kom portvakten till mig och frågade hvilken jag sökte och då jag hade omtalat namnet för honom fick jag till svar att det ej hade bott någon der med detta namn.

O, du kan tänka dig huru jag blef liksom slagen af åskan; men jag försökte att åter hemta mig och visade honom den uppskrifna adressen och frågade honom om jag kanske hade gått vilse, men han sade att det stämde verkligen öfverens med den skrifna adressen och der jag befann mig, men att det inte fanns någon i huset med det namnet. Jag var nästan färdig att mista sansen när portvakten vände mig ryggen. Jag stod nu rädlös och visste inte hvart jag skulle vända mig så ensam som jag var och utan någon bekant. Jag vandrade gata upp och gata ned utan att veta hvart jag gick.

Så förfliöt en del af qvällen inkommen i en mörk gränd kom mig till mötes en herre som frågade mig om jag sökte nattlogis. Jag visste inte om jag skulle svara eller ej men då jag så väl behöfde en stunds hvila, svarade jag, att jag var alldeles obekant här i staden och visste ej hvart jag skulle vända mig. Då bad han mig följa sig så skulle han

skaffa mig bra nattlogi. Då vi hade gått förbi några gat-hörn stannade vi utanför detta hus, som vi nu befinna oss i.

Uppkomna för en trappa stego vi in i ett rum der värdinnan mottog oss.

Sedan den främmande herrn hade vexlat några ord med frun, blef jag förd till detta rum, här tillbragte jag en orolig och nästan sömnlös natt.

På morgonen då jag hade klädt mig inkom frun med kaffe och hon språkade med mig om lite af hvarje.

Bland annat frågade hon mig, om jag ej hade någon sysselsättning här i staden och jag der till svarade nej, frågade hon mig om jag ej ville stanna hos henne och passa upp för resande. Jag blef då lugnare och tyckte, att jag då under tiden kunde få reda på Carl, men jag har ej hört af honom alls och vet ej ännu hvar han fins och nu har jag lefvat bland dåliga kamrater en lång tid och blifvit vilseförd och förledd till många dåligheter. Nu har du min lefnadshistoria i Stockholm och du är den enda från min hembygd som har reda på den.

Då hon hade slutat sin berättelse och jag tyckte att jag ej hade något att göra försökte jag att öfvertala henne att resa hem till sitt föräldrahem, men utan resultat. Jag sökte öfvertyga henne att hennes fader, vänner och bekanta skulle mottaga henne med öppna armar och fröjda sig öfver att ha funnit sin förlorade dotter.

Men allt utan resultat, då det inte stod i min makt att öfvertala henne att resa hem, tog jag afsked af henne och aflägsnade mig.

Sedan såg jag henne aldrig mera.

1001851378

